

Arrest

nr. 281 614 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. KAKIESE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn geboren te Benin en van Edo origine. U woonde sinds u zes jaar oud was bij uw tante. Uw vader is overleden toen u nog heel jong was en uw moeder is al lange tijd geleden vertrokken. Uw tante behandelde u slecht en u diende alle huishoudelijke taken op u te nemen. U verklaart op uw vijftiende te zijn verkracht. U kreeg een dochter uit deze verkrachting, S., geboren in 2009. U heeft sinds 2018 geen contact meer met haar.

U verklaart zich na uw verkrachting zichzelf niet meer gevoeld te hebben en vertrokken te zijn bij uw tante. U ging bij vrienden wonen, voornamelijk moslims terwijl u zelf christen zou zijn. U werkte een tijdje in een winkel die filmrechten verkocht maar toen u van diefstal beschuldigd werd heeft u deze job opgegeven. Twee van de vrienden waar u bij woonde zijn lesbisch. U voelde zich goed bij hen en beseft dat ook u lesbisch bent. U woonde er samen met uw vriendin, B. A. Jullie vormden een koppel. In januari 2013 werd een bevriend koppel, E. en J., betrapt terwijl ze met elkaar aan het vrijen waren. Zij werden zeer hard geslagen, J. overleed ter plekke aan haar verwondingen. U en uw vriendin vluchtten weg, u vreesde ook beschuldigd te worden van homoseksualiteit. U ging naar Abuja. Toen u twee weken op straat leefde in Abuja ontmoette u de vrouw die u naar Europa bracht. Zij nam u mee naar Lagos, u verbleef een maand bij haar. Terwijl u daar verbleef onderging u een voodoo ritueel. Zij beloofde u naar Europa te brengen. In februari 2013 bent u vertrokken uit Nigeria. De vrouw zorgde voor een vals paspoort en u reisde met een man met Belgische documenten, J., per vliegtuig naar Bosnië. Daar nam u een bus naar Kroatië. In Kroatië werd u tegengehouden en werd uw paspoort in beslag genomen. U werd vervolgens teruggebracht naar Bosnië. U bleef er drie maanden in een opvangkamp, u contacteerde vervolgens uw voormalige smokkelaar en hij zei u naar Montenegro te gaan. In Montenegro stapte u naar de politie en beweerde uw documenten te zijn verloren. U verkreeg er andere documenten en met deze documenten nam u een vlucht naar Frankrijk. In Frankrijk diende u in de prostitutie te werken om uw schuld aan uw smokkelaar af te betalen. In november 2014 diende u een verzoek om internationale bescherming in in Frankrijk. U verklaart echter slechts een paar weken in Frankrijk te zijn verbleven en vervolgens verder te zijn gereisd naar België. U zou sindsdien steeds in België hebben verbleven maar u ging geregeld naar Frankrijk om uw procedure op te volgen en er documenten te verkrijgen. U verklaart twee keer een negatieve beslissing te hebben ontvangen in Frankrijk. In België werkte u in de prostitutie. U verklaart hiertoe verplicht te zijn geweest door de vrouw die u naar Europa bracht. U diende haar af te betalen voor de reis. U verklaart hen nog steeds 15 000 euro verschuldigd te zijn. In 2016 werd u in België opgepakt en naar een gesloten centrum gebracht. Van daar werd u teruggestuurd naar Frankrijk. U keerde echter opnieuw terug naar België. Ook in 2017 werd u gearresteerd in Frankrijk. U stond op het punt gedeporteerd te worden maar werd uiteindelijk weer vrijgelaten en keerde opnieuw terug naar België. In 2018 werd u opnieuw opgepakt in België en naar een gesloten centrum gebracht. U werd opnieuw vrijgelaten en daarna woonde u bij een vriendin en kon u enige tijd regulier werken. Vervolgens diende u op 30 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in in België. In februari 2019 leerde u B. D. kennen en begon u een relatie met hem. Jullie kregen samen een dochter, N. E. B. O., geboren op 16 september 2021 in Brussel. U beëindigde de relatie met haar vader. U verklaart te vrezen dat zij besneden zal worden bij een terugkeer naar Nigeria.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een attest van uw besnijdenis, een attest van de besnijdenis van uw dochter, een foto van het voodoo ritueel dat u verklaart te hebben ondergaan, de geboorteakte van uw dochter, een medisch attest in verband met uw littekens en een rapport van uw psychologische opvolging bij Gams.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie en omdat u vreest dat de vrouw die u naar Europa bracht geld van u zal eisen bij een terugkeer. Voor uw dochter haalt u eveneens aan te vrezen dat zij besneden zal worden bij een terugkeer naar Nigeria. Aan geen enkel van deze motieven kan echter enig geloof worden gehecht.

In de eerste plaats wordt uw vrees op elk vlak ondermijnd door de laattijdigheid van uw verzoek tot internationale bescherming.

U verklaart reeds sinds 2014 in België te verblijven, dit zonder een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U verklaart weliswaar een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk maar steeds in België te hebben verbleven (notities persoonlijk onderhoud dd 12.02.2021 (verder CGVS I) p.4). Echter, zowel uw eerste verzoek als uw volgend verzoek in Frankrijk werden negatief afgesloten. Deze beslissing werd definitief in april 2018. In juli 2018 kreeg u er een bevel om het grondgebied te verlaten (zie asiëldossier Frankrijk toegevoegd aan administratief dossier). **Niet alleen heeft u nooit enig initiatief genomen om zich beschermd te weten in het land waar u verbleef, namelijk België, ook na uw weigering in Frankrijk nam u nog een half jaar geen enkel initiatief om enig verzoek in te dienen in België.** Pas in januari 2019 diende u in België uw eerste verzoek tot internationale bescherming in. U had in deze periode waarin u in België verbleef verschillende keren contact met de autoriteiten. U werd gearresteerd in de periode waarin u als prostituee actief was en werd zelfs opgesloten in een gesloten centrum (CGVS I p.4 en p.9). **Uit bovenstaande blijkt dat u wel degelijk in de mogelijkheid was uw nood aan bescherming in België duidelijk te maken.** U verklaart geen verzoek in België te hebben ingediend aangezien uw procedure in Frankrijk nog lopende was (CGVS I p.5), maar zelfs wanneer uw documenten in Frankrijk verlopen waren duurde het nog meer dan een half jaar vooraleer u een verzoek tot internationale bescherming indiende in België (CGVS I p.30). Zodoende geeft u geen dienstige reden op om dewelke u geen eerder verzoek indiende in België. **Het feit dat u lange tijd illegaal in België verbleef, zonder beroep te doen op de bescherming die België u zou kunnen bieden, dit terwijl u zelfs reeds het risico liep het land te worden uitgezet, ondermijnt reeds uw verklaring te vrezen voor vervolging in uw land van herkomst.**

Uw algehele geloofwaardigheid wordt verder fundamenteel ondergraven door de verregaand afwijkende verklaringen die u in Frankrijk heeft afgelegd. Uit deze tegenstrijdige verklaringen dient besloten dat u geen enkel zicht biedt op uw leven in Nigeria, noch wat betreft uw persoonlijke situatie, noch wat betreft uw familie. Uw levensloop zoals u die in Frankrijk weergeeft wijkt verregaand af van hoe u dit voor het Commissariaat-generaal voorstelt. U verklaart er dat uw beide ouders overleden zijn toen u vijf jaar oud was en u sindsdien werd toevertrouwd aan een vriendin van uw moeder. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat enkel uw vader is overleden en dat uw moeder vertrokken is (CGVS I p.11). Volgens uw relaas in Frankrijk ging u vervolgens op uw twaalfde bij een vriendin wonen, haar ouders voedden u op en lieten u tot 2011, dus tot u 17 jaar oud was, naar school gaan. Voor het Commissariaat-generaal beweert u echter bij uw tante niet naar school te zijn kunnen gaan, er pas op uw vijftiende te zijn vertrokken en dit na een ingrijpende gebeurtenis, u verklaart namelijk verkracht te zijn geweest en dat uit deze verkrachting een dochter geboren is. Nergens in uw relaas in Frankrijk is er sprake van deze verkrachting of van het feit dat u in Nigeria een dochter zou hebben. Vervolgens verklaart u in Frankrijk met vier meisjes seksuele betrekkingen te hebben, waaronder de twee zussen van de familie waarbij u verbleef. Ook dit komt niet terug in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waar u het enkel over drie andere meisjes heeft en nergens uit uw verklaringen blijkt dat twee van hen zussen zouden zijn. Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal hebben zij namelijk een relatie met elkaar. Bovendien hebben deze meisjes volledig andere namen dan degene die u opgeeft voor het Commissariaat-generaal. De naam van uw jarenlange partner volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal komt nergens in uw relaas in Frankrijk terug. De vervolgingsfeiten die u aanhaalt in Frankrijk komen verder evenmin overeen met wat u in België verklaart. U verklaart in Frankrijk op 01 september 2014 zelf betrapt te zijn met uw vriendin door een buur en dat er zelfs een opzoekingsbevel naar u zou zijn uitgeschreven. Dit terwijl u voor het Commissariaat-generaal het enkel heeft over twee van uw vriendinnen die samen werden betrapt waarna u onmiddellijk de stad ontvlucht bent. U brengt geen opzoekingsbevel ter sprake, u gaat er zelfs slechts van uit dat naar u gezocht zal worden aangezien u steeds samen werd gezien met deze meisjes zonder dat hier volgens u concrete aanwijzingen voor zijn. In Frankrijk beweert u vijf dagen later het land te hebben verlaten. Voor het Commissariaat-generaal beweert u reeds in februari 2013 het land te hebben verlaten en dit nadat u, na Benin te hebben ontvlucht, nog een maand in Lagos te hebben verbleven bij degene die u uiteindelijk naar Europa bracht. **Deze verklaringen omtrent uw levensloop in Frankrijk zijn dan ook op zoveel vlakken zodanig afwijkend met wat u beweert voor het Commissariaat-generaal dat dit uw geloofwaardigheid reeds volledig onderuit haalt.** U biedt het Commissariaat-generaal dan ook geen enkel zicht op uw achtergrond zodat al uw geloofwaardigheid in het gedrang komt. Nochtans beweert u in Frankrijk hetzelfde te hebben verklaard als wat u in België aanhaalde, enkel over degene die u naar Europa bracht zou u niet alle informatie hebben gegeven omdat u schrik had (CGVS I p.4-5).

Dit getuigt dan ook niet van enige wil om uw volledige medewerking te bieden om uw achtergrond duidelijk te stellen. **Bovendien wordt ook door de Franse asielinstanties geen geloof gehecht aan uw levensloop zoals u die hen daar voorhoudt, noch aan uw homoseksualiteit.** Zij oordelen dat uw verklaringen vaag en weinig gepersonaliseerd zijn waardoor u ook daar geen zicht wist te geven op uw werkelijke achtergrond.

Voorts wist u ook op basis van uw verklaringen niet te overtuigen vervolging te vrezen omwille van uw seksuele oriëntatie. Gezien bovenstaande vaststelling dienen uw verklaringen met de nodige scepsis worden benaderd, maar ook binnen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal omtrent uw seksuele geaardheid wist u niet overtuigen.

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het Commissariaat-generaal wel van een verzoekster, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat zij overtuigend is voor wat haar beleving en levensweg met betrekking tot haar seksuele geaardheid betreft. Het Commissariaat-generaal mag met andere woorden van een verzoekster die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van haar homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. U blijft hierbij in gebreke.

Vooreerst kadert u voor het Commissariaat-generaal uw ontdekking van uw homoseksualiteit eenzijdig ten gevolge van de verkrachting die u zou ondergaan zijn op uw vijftiende. Het zou pas na deze verkrachting zijn geweest dat het u helder werd wat u wou en wat u niet wou, u wou namelijk niets meer met mannen te maken hebben (CGVS I p.24-25, notities persoonlijk onderhoud dd 19.01.2022 (verder CGVS II) p.17 en p.19). U plaatst uw bewustwording van uw seksuele oriëntatie louter binnen deze verkrachting. U kan daarbij geen eenduidigheid geven over het feit of u al dan niet homoseksueel zou zijn indien deze verkrachting niet zou hebben plaatsgevonden, u verklaart 'misschien wel, misschien niet' (CGVS II p.19). U haalt geen andere elementen aan die u deden beseffen dat u ook tot vrouwen was aangetrokken. U stelt het eerder voor als een rationele keuze om zich voortaan voor vrouwen te interesseren (CGVS I p.25). Dergelijke verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie. Bovendien is het in deze opstelling opmerkelijk dat u alsnog een relatie aanging met een man. Uw geaardheid plaatst u namelijk in een afkeer van mannen en het feit dat u hen niet waardig acht bij u te zijn (CGVS II p.19). Indien deze ingesteldheid uw geaardheid bepaalt is het weinig logisch alsnog een relatie te kunnen aangaan met een man. Ook in deze dient daarnaast extra benadrukt dat de verkrachting die u een essentiële rol toebedeelt in de bewustwording van uw seksuele oriëntatie volgens uw verklaringen in Frankrijk nooit is voorgevallen.

Verder schaadt ook de manier waarop u zou omgegaan zijn met het besef biseksueel te zijn de geloofwaardigheid van uw geaardheid. U beschrijft het als een beslissing die u neemt, iets wat u beslist te proberen en vervolgens aanvaardt (CGVS I p.25). U verklaart dat u hier niet over diende na te denken eens u besepte biseksueel te zijn (CGVS II p.18). Uit uw verklaringen blijkt dat u op geen enkel moment zich enige vragen stelde bij het feit dat u deze gevoelens tegenover vrouwen zou koesteren. U verklaart hier niet over te hebben nagedacht, dit terwijl u wel ten volle zou beseft hebben dat homoseksualiteit als negatief wordt beschouwd in de samenleving, u de risico's kende die hier aan verbonden zijn en zelfs zelf hier voordien op die manier te hebben gedacht (CGVS II p.18-19). Wanneer u wordt gevraagd wat er voor zorgde dat u, goed op de hoogte hoe naar homoseksualiteit wordt gekeken in Nigeria, onmiddellijk aanvaardde dat u dergelijke gevoelens koesterde en samen kon zijn met een vrouw, verwijst u enkel naar de verkrachting die u zou ondergaan hebben (CGVS II p.19) – opnieuw een verkrachting die volgens uw verklaringen in Frankrijk nooit zou hebben plaatsgevonden. **Dat u in die situatie zich op geen enkel moment vragen stelt bij uw eigen gevoelens op dat vlak en zonder ook maar enige reflectie beslist deze te aanvaarden, is weinig realistisch te noemen.**

Ook met betrekking tot de manier waarop en met wie u reeds over uw seksuele oriëntatie zou hebben gesproken weet u geen consequente verklaringen af te leggen. U bent niet eenduidig in uw verklaringen omtrent met wie u al over uw biseksualiteit heeft gepraat. Wanneer u wordt gevraagd met wie u reeds praatte over het feit dat u op vrouwen valt verwijst u enkel naar uw advocaat, de mensen van Gams en uw verklaringen binnen uw huidig verzoek tot internationale bescherming in België. In Nigeria zou u er met niemand over gepraat hebben buiten uw drie vriendinnen die eveneens biseksueel waren (CGVS II p.21). Echter, niet alleen heeft u ook gedurende uw procedure in Frankrijk uw geaardheid aangehaald en daar uitgebreide verklaringen over afgelegd, ook met uw broers zou u reeds over uw geaardheid hebben gesproken. U zou hen zelfs uw hele verhaal verteld hebben (CGVS I p.26-27).

Dat u zou nalaten aan te geven dat u ook naaste familie over uw seksuele oriëntatie heeft ingelicht schaadt opnieuw uw geloofwaardigheid. Bovendien maakt u in uw verklaringen voor de Franse asielinstanties geen gewag van deze broers, wat uw verklaringen des te opmerkelijk maakt. **Evenmin bent u eenduidig over het moment waarop u ingelicht bent over de seksuele oriëntatie van uw vriendin B.** Enerzijds geeft u aan reeds hiervan op de hoogte te zijn geweest voor zij u na uw verkrachting voorstelde om een koppel te vormen. Wanneer u wordt gevraagd of dat u voordien al op de hoogte was van haar geaardheid bevestigt u dit. U verklaarde te weten dat zij voordien reeds een relatie had met een meisje en dat zij u dit reeds vertelde (CGVS I p.26). Wanneer hier verder wordt op ingegaan blijkt dat zij u dit toch pas vertelde nadat u werd verkracht en dat zij ook pas op dat moment aangaf een eerdere relatie te hebben gehad met een meisje (CGVS I p.26). Het maakt echter een wezenlijk verschil of u al dan niet voordien al op de hoogte was of uw beste vriendin lesbisch was. Ook dit element ondergraaft uw geloofwaardigheid zich in een lesbisch milieu te hebben begeven. **Voorts weet u evenmin doorleefd aan te geven hoe u uw biseksuele relatie verborgen diende te houden.** U verklaart dat het moeilijk was om steeds alles in het geheim te doen maar anderzijds weet u in al die tijd dat u samenwoonde geen enkel voorbeeld aan te halen van een situatie of een periode waarin het u moeilijk viel om uw relatie verborgen te houden. U weet enkel in algemene termen aan te halen dat het u niet goed deed voelen maar weet hier geen enkel meer persoonlijk element aan toe te voegen (CGVS II p.23). Bovenstaande elementen zorgen er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw biseksualiteit.

Daarnaast weet u evenmin een vrees voor vervolging vanwege het prostitutienetwerk waarin u terecht kwam aannemelijk te maken.

In de eerste plaats heeft u sinds uw aankomt in Europa in 2014 tot uw verzoek tot internationale bescherming in België in 2016 geen enkele stap ondernomen om zich beschermd te weten tegen dit netwerk. U verklaart weliswaar reeds een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk maar zou daar uit vrees voor de personen binnen dit netwerk hier niet over gepraat hebben. Ook gedurende uw verblijf in België ondernam u geen enkele stap om zich tegen deze personen beschermd te weten. Zelf binnen uw contacten met de politie zou u op geen enkel moment hebben aangegeven zich in een precaire positie te bevinden (CGVS I p.29). Er dient hierbij opgemerkt dat u gedurende de periode dat u in handen van dit netwerk zou zijn geweest enige vrijheid kende. U verklaart namelijk geregeld naar Frankrijk te zijn gereisd om er uw procedure op te volgen. U verklaart dat u daarbij alleen kon reizen (CGVS II p.9). Hieruit volgt dat u wel degelijk de kans had om zich aan dit netwerk te onttrekken en dient zodoende de vrees die van dit netwerk zou uitgaan reeds gerelativeerd te worden.

Bovendien wijst voornamelijk niets uit uw verklaringen er op dat u op heden nog enige vrees zou dienen te koesteren voor dit netwerk. U verklaart niets meer van de vrouw die u in België in de prostitutie bracht gehoord te hebben nadat u stopte voor hen te werken. Begin 2016 zou zij u een foto bezorgd hebben om u onder druk te zetten maar dat is de laatste keer dat u iets van haar vernam (CGVS I p.7 en CGVS II p.28). Ook op enige andere (meer indirecte) manier blijkt zij u niet onder druk te zetten of u trachten op te sporen. Wanneer u expliciet wordt gevraagd of u sinds 2016 nog op enige manier onder druk werd gezet om haar af te betalen weet u niets aan te halen. U verklaart louter dat u weet dat ze proberen maar u heeft niets meer van hen gehoord en dit niet op enige manier opgemerkt (CGVS II p.28). U verklaart dat tot een jaar geleden vrienden op straat u aanspraken over E. maar ook hier weet u geen gevolgen aan te halen, u werpt enkel op dat ze het onderwerp ter sprake brachten maar geeft niet aan dat zij u op enige manier trachtten voor haar te waarschuwen of u er toe te brengen haar verder af te betalen. Bovendien is ook dit het laatste jaar niet meer voorgevallen (CGVS II p.31). U vernam zelfs niet of zij anderen die u zouden kunnen kennen aansprak om informatie over u in te winnen (CGVS I p.29). U verklaart niet te weten of zij u nog trachtte te zoeken (CGVS I p.8), wat er op wijst dat u nooit persoonlijk heeft opgemerkt dat zij naar u op zoek zou zijn. U weet geen enkele concrete indicatie aan te halen dat E. naar u op zoek zou zijn (CGVS II p.31). Zelfs voordien weet u enkel te verwijzen naar de voodoo die u onderging en de foto die u werd bezorgd om aan te tonen dat zij u onder druk zetten nadat u stopte voor hen te werken, ondertussen vier jaar geleden, in 2018 (CGVS I p.5). Ook dit kan niet beschouwd worden als verregaande stappen die werden ondernomen om u terug onder hun controle te krijgen. Het is in deze daarbij eveneens opmerkelijk dat u in 2018 kort op eigen initiatief terug in de prostitutie werkte omdat u uw rekeningen niet langer kon betalen (CGVS I p.5). Indien u werkelijk een vrees zou koesteren voor dit netwerk is het bevreemdend dat u zelf dit milieu opnieuw zou opzoeken en het risico lopen dat zij u op deze manier terug zouden kunnen traceren.

Nergens uit uw verklaringen komen bovendien enige elementen naar boven die er op wijzen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria stappen zou ondernemen om u er op te sporen en te vervolgen. **Gezien het feit dat u al meer dan zes jaar niets meer van haar vernam en dat zij evenmin blijkt anderen in te zetten om u op te sporen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw schets van uw problemen met dit netwerk en uw verklaring 'dat zij alles zal doen om haar geld terug te krijgen.'** Op zijn minst kan dan ook gesteld worden dat deze problemen niet langer actueel zijn en geen vrees voor vervolging uitmaken bij een terugkeer naar Nigeria.

Tot slot kan u evenmin internationale bescherming worden geboden omwille van een vrees voor de besnijdenis van uw dochter.

Vooreerst haalt u in uw eigen hoofde op dit vlak geen persoonlijke vrees bij terugkeer aan. Wanneer u wordt gevraagd of uw eigen besnijdenis voor enige problemen kan zorgen bij een terugkeer naar Nigeria antwoordt u dat u dit niet weet aangezien u al besneden bent. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw besnijdenis u nooit enige problemen heeft opgeleverd voordien aangezien u niet op de hoogte was of u al of niet besneden bent (CGVS I p.23).

Wat betreft uw dochter weet u deze vrees niet te concretiseren. In de eerste plaats verklaart u dat besnijdenis geen onderwerp van discussie is binnen uw eigen familie. Vooreerst verklaart u maar weinig familie meer te hebben in Nigeria, zodoende kan reeds worden aangenomen dat op dit vlak geen druk zou uitgaan om uw dochter te besnijden. U vermeldt enkel uw stiefbroers, die eveneens in Europa verblijven, maar zij zouden op geen enkel moment de besnijdenis van uw dochter nog maar ter sprake gebracht hebben. U heeft het hier met hen nooit over gehad (CGVS II p.15). Het is in deze verder opmerkelijk dat u niet eenduidig bent over het feit of uw oudste dochter – die nota bene niet bestaat volgens uw verklaringen in Frankrijk – al dan niet besneden is. Waar u in eerste instantie verklaart niet te weten of zij besneden is maar dat dit mogelijk is (CGVS I p.23), blijkt uit uw latere verklaringen dat u zelf uw dochter hebt laten besnijden aangezien u op dat moment de negatieve gevolgen van een besnijdenis nog niet inzag (CGVS II p.13-14). Dergelijke afwijkende verklaringen zorgen er opnieuw voor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de druk die vanuit uw eigen omgeving zou uitgaan om uw dochter te besnijden.

Waar u verklaart druk te zullen ervaren vanuit uw schoonfamilie om uw dochter te besnijden, kan ook deze niet aangenomen worden. Hier dient vooreerst op gewezen op het feit dat de algemene prevalentiegraad in Nigeria volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier (CGVS – COI Focus Nigeria, vrouwelijke genitale verminking – 13.05.2019) 18.4% bedraagt. U verklaart dat uw schoonfamilie afkomstig is uit Ibadan (CGVS II p.12), een regio waar volgens de toegevoegde informatie de prevalentie van besnijdenis hoger ligt, namelijk op 55%. Ook rekening houdend met deze hogere prevalentiegraad wordt slechts iets meer dan de helft van de meisjes in Nigeria besneden, wat er toe leidt dat u deze vrees voor besnijdenis in uw concreet geval aannemelijk dient te maken, waar u niet in slaagt. **Vooreerst is het contact met uw schoonfamilie uiterst beperkt.** U verklaart enkel met uw schoonmoeder een aantal keer getelefoneerd te hebben maar niemand anders uit de familie van haar vader te kennen (CGVS II p.12). Zelfs uw contact met uw schoonmoeder is uiterst beperkt, jullie spreken namelijk niet dezelfde taal en slaagden er niet in goed met elkaar te communiceren (CGVS II p.12). Met niemand anders uit de familie van haar vader zou u het ooit over een besnijdenis hebben gehad (CGVS II p.15). Zelfs met de vader van uw dochter zou u nooit over een besnijdenis hebben gepraat, u gaat er enkel van uit dat hij een besnijdenis voor haar zou willen (CGVS II p.14). In dit opzicht dient de druk die vanuit de familie van de vader van uw dochter zou uitgaan reeds danig gerelativeerd te worden. **Ook de manier waarop zij u onder druk zouden zetten om haar een besnijdenis te laten ondergaan weet u niet te concretiseren.** U veronderstelt enkel vaagweg dat ze haar onder dwang zouden meenemen en u hier niets over te zeggen zou hebben aangezien elk kind er wordt besneden. U blijft er bij dat elke persoon rondom u u onder druk zou zetten en u hier niets in zou te zeggen hebben. Niet alleen zijn deze verklaringen uiterst vaag en hypothetisch, ze stroken evenmin met de informatie zoals hierboven aangehaald. Bovendien verklaart u dat de familie van haar vader allen in Ibadan verblijven, terwijl u zelf van Edo State afkomstig bent. U wordt dan ook niet verondersteld zich in Ibadan te vestigen, een streek waar u geen enkele persoonlijke band mee heeft. Gedurende uw verblijf in België heeft u daarbij reeds voldoende aangetoond een zelfstandige vrouw te zijn die op haar eigen benen kan staan. Zodoende kan worden verondersteld dat u ook in Nigeria, los van uw schoonfamilie, in staat zou zijn opnieuw een eigen leven op te bouwen. Hoewel u verklaart dat uw dochter als een outcast en als abnormaal zou beschouwd worden indien zij niet besneden wordt, zijn de gevolgen van het niet-besnijden van uw dochter niet van die aard dat zij aanleiding geven tot internationale bescherming.

Aangezien een groot deel van de meisjes in Nigeria niet langer wordt besneden valt dan ook niet aan te nemen dat het loutere feit niet besneden te zijn, een vrees voor vervolging zou constitueren in de zin van de Conventie van Genève.

Ter volledigheid kan evenmin worden aangenomen dat u internationale bescherming behoeft omwille van het misbruik dat u verklaart als kind te hebben ervaren.

Hier dient nogmaals gewezen op het feit dat u gedurende uw procedure in Frankrijk de situatie waarin u zich bevond bij uw tante volledig anders schetst. Daar brengt u de behandeling en de verkrachting die u er zou hebben gekend niet ter sprake. Ook wat betreft uw scholing legt u er afwijkende verklaringen af. Uw achtergrond wist u derhalve niet duidelijk te stellen zodat ook bij deze behandeling door uw tante reeds vragen kunnen worden gesteld. Bovendien had u geen contact meer met uw tante of haar man of kinderen sinds u er zou vertrokken zijn op uw vijftiende (CGVS I p.10-11). Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat zij u actief zouden opzoeken om u het leven zuur te maken indien u zou terugkeren naar Nigeria. **Er zijn verder geen redenen om aan te nemen dat het misbruik dat u verklaart toen te hebben gekend zich opnieuw zou voordoen of dat u zich niet zelfstandig in het land zou kunnen vestigen.** Zoals reeds aangehaald blijkt uit uw levensloop dat u een zelfstandige vrouw bent en kon u zich voordien ook reeds los van uw tante vestigen. Er wordt dan ook niet ingezien om welke reden dit bij een terugkeer naar Nigeria niet opnieuw mogelijk zou zijn.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. De attesten die u neerlegt in verband met de besnijdenis van u en uw dochter tonen enkel aan dat u besneden werd (type 4) en uw dochter geen besnijdenis onderging. Deze attesten kunnen echter niet aantonen dat u of uw dochter enige gevolgen kunnen kennen omwille van de besnijdenis die jullie al dan niet hebben ondergaan. Het feit dat uw dochter niet besneden is houdt op zich niet in dat zij ook het risico loopt bij een terugkeer naar Nigeria alsnog besneden te worden. Ook de **geboorteakte van uw dochter** bevat geen enkel element dat een vrees voor vervolging in haar land van herkomst weet aan te tonen maar kan enkel beschouwd worden als een aanwijzing voor haar identiteit. De **foto van het voodoo ritueel** die u neerlegt kan ook onmogelijk aantonen dat u effectief vervolging zou kennen omwille van de manier waarop u naar België bent gereisd. Uit deze foto valt onmogelijk enige concrete informatie af te leiden die weet aan te tonen dat u wel degelijk een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij terugkeer. Het **medisch attest in verband met uw littekens** is ook enkel wat het is, een attest dat aantoonst dat u littekens heeft opgelopen. De loutere vaststelling dat u deze littekens heeft opgelopen biedt echter geen enkel uitsluitel over de manier waarop u deze littekens heeft opgelopen en weet bijgevolg evenmin uw vrees voor vervolging aan te tonen. Het **rapport van uw psychologische opvolging bij Gams** verhaalt voornamelijk rond specifieke gebeurtenissen en een hospitalisatie in België nadat u uw Dublin-beslissing heeft ontvangen, waarvan u beweert geen herinneringen te hebben en waarbij u zeer verward zou zijn geweest. Er wordt daarbij gesteld dat onderzoek dient gevoerd te worden naar de oorzaak van dit gedrag waarbij wordt gesteld dat uw gedrag in overeenstemming blijkt te zijn met het fenomeen van traumatische stress. Er wordt gesteld dat deze overreactie op de op dat moment ondergane stress een oorzaak kan hebben in een eerder trauma waar nog geen zicht op is. Dit attest getuigt dan ook louter van uw huidige toestand van stress en onevenwicht zonder daarbij aan te tonen waar de oorzaak van deze symptomen in gelegen kan zijn. Een dergelijk attest weet derhalve de gebeurtenissen die u aanhaalt in Nigeria niet aan te tonen of hiervoor enige bijkomende aanwijzingen te geven. Bovendien wordt nergens in dit attest melding gemaakt van de invloed die uw toestand op dat moment had op uw capaciteiten om uw relaas te brengen op de momenten van het persoonlijk onderhoud.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 25 januari 2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. In een enig middel beroept verzoekster zich op de navolgende schendingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"[...]

Overwegende dat de redenering van de wederpartij in hoofdzaak op het feit dat verzoester een verzoek heeft ongelegt die andere elementen bevat dan die in het Frankrijk ingediende verzoek zijn aangevoerd. Overwegende dat dit deel van de motivering niet relevant is voor wat hierboven is gezegd. Overwegende dat verzoester tijdens haar persoonlijk onderhoud bij CGVS heeft verklaard :Zie pagina's 4 en 5 : Toen uw asielvraag in Frankrijk heeft u er dezelfde dingen verteld als hier ? Ya .

Alles was hetzelfde ? Niet alles want ik was heel bang . Daaruit volgt, dat de wederpartij haar motivering van de bestreden beslissing ten onrechte heeft gebaseerd op een vergelijking van de verzoek in Frankrijk met die welke het verzoek in België vormt.

Zo stelde Vereecke : [...]

Overwegende dat dit beginsel des te meer geldt in het geval van een verzoek dat geen betrekking heeft op België en waarin de verzoekster heeft verklaard dat zij de verklaringen aldaar onder invloed van angst heeft afgelegd. Overwegende dat het CGVS een tegenstelling maakt tussen het verband dat het legt tussen de feiten en het deel van motivering - blz 4 - dat stelt dat zij in 2016 een verzoek in België zou hebben ingediend, terwijl de wederpartij haar - blz 2 - verwijt dat zij sinds haar aankomst in éa&' tot het op 30.01.2019 ingediende geen enkel procedureel initiatief heeft genomen.

Overwegende dat de wederpartij er geen rekening mee heeft gehouden dat het door verzoester ingediende asielverzoek in de eerste plaats tot doel heeft haar dochter te beschermen tegen het risico van genitale verminking. Terwijl de advocaat van verzoester de persoonlijk onderhoud van het CGVS afsloot met de stelling dat verzoeksters huidige angst is gebaseerd op de noodzaak om haar dochter te beschermen tegen genitale verminking.

Dat zij documenten van Gams ter ondersteuning van haar vordering heeft ingediend om haar argument te staven. Terwijl het CGVS geen rekening heeft gehouden met het belang van dit door verzoekster aangevoerde risico.

Overwegende dat het CGVS rekening had moeten houden met dit verzoek van de advocaat tijdens de persoonlijk onderhoud.

Het is bekend dat Nigeia tal van internationale verdragen heeft geratificeerd waarin het geweld van genitale verminking tegen vrouwen wordt verhoordeel...

Maar...Overwegende dat de door CEDOCA geraadpleegde bronnen bevestigen dat geen enkele veroordeling is uitgesproken tegen enie actor van het genoemde geweld .. .En dat... Er doen zich moeilijkheden voor wanneer het gaat om de toegang tot de rechter voor vrouwen, culturele gebruiken of zelfs gebeurtenissen die op het land plaatsvinden.

Overwegende dat de wederpartij tegenstrijdigheden heeft gedaan in argumentatie van de motivering en ook voorbij is gegaan aan doorstaggerende elementen van het administratief dossier.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas. De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partij heeft hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van doctrine, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoekster laattijdig een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Verweerder stelt hierover het volgende:

“U verklaart reeds sinds 2014 in België te verblijven, dit zonder een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U verklaart weliswaar een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk maar steeds in België te hebben verbleven (notities persoonlijk onderhoud dd 12.02.2021 (verder CGVS I) p.4). Echter, zowel uw eerste verzoek als uw volgend verzoek in Frankrijk werden negatief afgesloten. Deze beslissing werd definitief in april 2018. In juli 2018 kreeg u er een bevel om het grondgebied te verlaten (zie asiëldossier Frankrijk toegevoegd aan administratief dossier). Niet alleen heeft u nooit enig initiatief genomen om zich beschermd te weten in het land waar u verbleef, namelijk België, ook na uw weigering in Frankrijk nam u nog een half jaar geen enkel initiatief om enig verzoek in te dienen in België. Pas in januari 2019 diende u in België uw eerste verzoek tot internationale bescherming in. U had in deze periode waarin u in België verbleef verschillende keren contact met de autoriteiten. U werd gearresteerd in de periode waarin u als prostituee actief was en werd zelfs opgesloten in een gesloten centrum (CGVS I p.4 en p.9). Uit bovenstaande blijkt dat u wel degelijk in de mogelijkheid was uw nood aan bescherming in België duidelijk te maken. U verklaart geen verzoek in België te hebben ingediend aangezien uw procedure in Frankrijk nog lopende was (CGVS I p.5), maar zelfs wanneer uw documenten in Frankrijk verlopen waren duurde het nog meer dan een half jaar vooraleer u een verzoek tot internationale bescherming indiende in België (CGVS I p.30). Zodoende geeft u geen dienstige reden op om dewelke u geen eerder verzoek indiende in België. Het feit dat u lange tijd illegaal in België verbleef, zonder beroep te doen op de bescherming die België u zou kunnen bieden, dit terwijl u zelfs reeds het risico liep het land te worden uitgezet, ondermijnt reeds uw verklaring te vrezen voor vervolging in uw land van herkomst.”

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat deze motivering niet te rijmen valt met verweerders motivering verder in de bestreden beslissing (*“In de eerste plaats heeft u sinds uw aankomt in Europa in 2014 tot uw verzoek tot internationale bescherming in België in 2016 geen enkele stap ondernomen om zich beschermd te weten tegen dit netwerk”*). Uit het administratief dossier blijkt echter dat dit om een materiële vergissing gaat en dat verzoekster weldegelijk enkel een verzoek om internationale bescherming in België indiende in 2019. Deze materiële vergissing doet aldus geen afbreuk aan verweerders pertinente conclusie dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming in België laattijdig is.

Dat verzoekster, die sinds 2014 in België verblijft, pas in 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt

overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

5. Verzoekster verklaart dat zij in haar eigen hoofde vervolging vreest omwille van haar seksuele oriëntatie en vanwege het prostitutienetwerk waarin zij belandde via haar smokkelaar. Tevens vreest zij dat haar dochter zal besneden worden bij terugkeer naar Nigeria.

De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het administratief dossier aan bij de vaststellingen van verweerder.

Dienvolgens blijkt:

(i) de verklaringen die verzoekster aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk zijn fundamenteel verschillend van wat zij verklaarde bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zowel wat betreft haar levensloop als wat betreft de vervolgingsfeiten. Hierdoor biedt zij geen inzicht in haar leven in Nigeria en de gebeurtenissen die geleid hebben tot haar vertrek, en wordt haar algemene geloofwaardigheid reeds volledig onderuit gehaald;

(ii) verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij vervolging vreest omwille van haar (gepercipieerde) seksuele geaardheid:

- verzoekster ziet de verkrachting die zij zou hebben ondergaan op haar vijftiende – waarover ze niks heeft verklaard in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk – als de directe oorzaak voor de ontdekking van haar seksuele geaardheid en stelt deze ontdekking voor als een rationele keuze om zich vanaf dat moment alleen in vrouwen te interesseren. Verzoekster vertoont gedrag dat tegenstrijdig is met deze verklaringen aangezien zij vervolgens in België toch nog een relatie aangaat met een man waaruit haar dochter N. E. B. O. wordt geboren (notities van het persoonlijk onderhoud van 12 februari 2021 (hierna: notities persoonlijk onderhoud 1), p. 24-25 en notities van het persoonlijk onderhoud van 19 januari 2022 (hier: notities persoonlijk onderhoud 2), p. 17, p. 19);
- verzoekster stelt op geen enkel moment vragen bij haar gevoelens en beslist deze zonder enige reflectie te aanvaarden, ondanks haar besef welke risico's hieraan verbonden waren binnen de Nigeriaanse samenleving (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 25 + notities persoonlijk onderhoud 2, p. 18-19);
- verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af inzake de personen waarmee ze reeds over haar seksuele geaardheid zou hebben gesproken (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 26-27 + notities persoonlijk onderhoud 2, p. 21) en inzake het moment waarop zij werd ingelicht over de seksuele geaardheid van haar vriendin (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 26);
- verzoekster slaagt er niet in doorleefde verklaringen te geven over hoe ze haar relatie met haar vriendin verborgen hield (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 23);

(iii) verzoekster kan haar vrees voor het prostitutienetwerk niet aannemelijk maken:

- verzoekster heeft sinds haar aankomst in Europa in 2014 tot haar verzoek om internationale bescherming in België in 2019 geen enkele stap ondernomen om zich te beschermen tegen dit netwerk. Verzoekster had hiertoe wel de kans: enerzijds tijdens haar asielprocedure in Frankrijk, waar ze dit naliet te doen uit angst voor het netwerk, en anderzijds gezien zij meerdere keren in België werd gearresteerd en dus in contact kwam met de Belgische politie (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 5, p. 29);
- verzoekster verklaart dat zij in de periode dat zij in handen was van dit netwerk meermaals naar Frankrijk heeft gereisd om haar asielprocedure daar op te volgen (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 9). Zij kende dus enige vrijheid en had dus kansen om zich aan dit netwerk te onttrekken;
- verder kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters schets van haar problemen met dit netwerk rekening houdende met het feit dat zij enkel kan verwijzen naar de foto van een voodoorigueel die ze ontving als middel waarmee het netwerk haar onder druk zette toen ze stopte met werken voor hen (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 28). Bovendien vernam verzoekster nadien al meer dan zes jaar niks meer van E. en blijkt evenmin dat E. anderen inzet om verzoekster op te sporen (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 5, p. 7-8, p. 29 + notities persoonlijk onderhoud 2, p. 28, p. 31). Minstens wijst dit erop dat verzoeksters vrees voor dit netwerk niet langer actueel is;
- verzoekster verklaart zelf dit milieu terug te hebben opgezocht, gezien zij in 2018 voor een korte periode op eigen initiatief terug in de prostitutie ging werken (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 5).

(iv) verzoekster slaagt er niet in de vrees voor de besnijdenis van haar dochter te concretiseren:

- verzoekster kan niet aannemelijk maken dat er druk zou worden uitgeoefend door de weinige familie die zij nog in Nigeria heeft, aangezien zij zelf verklaart dat dit onderwerp nooit ter sprake werd gebracht door hen (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 15). Bovendien verklaart verzoekster enerzijds niet te weten of haar oudere dochter besneden zou zijn en anderzijds dat zij zelf haar oudere dochter zou hebben besneden omdat zij op dat moment daarvan de negatieve gevolgen nog niet inzag (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 23 en notities persoonlijk onderhoud 2, p. 13-14);
- verzoekster kan ook niet aannemelijk maken dat ze druk zou ervaren vanuit haar schoonfamilie. Hoewel zij afkomstig zijn uit Ibadan (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 11), een regio in Nigeria waar de prevalentie van besnijdenis hoger ligt dan de algemene prevalentiegraad in Nigeria, verklaart verzoekster dat zij slechts weinig contact heeft met haar schoonfamilie en kan zij niet concretiseren hoe haar schoonfamilie haar onder druk zou zetten (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 12-15). Verder wordt verzoekster er ook op gewezen dat zij zich bij terugkeer in een andere regio kan vestigen dan deze waar haar schoonfamilie woonachtig is, zeker gezien zij zelf van een andere regio, met name Edo State, afkomstig is;
- waar verzoekster opmerkt dat bij terugkeer haar dochter, als niet-besneden meisje, als een outcast en abnormaal zal worden beschouwd (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 14), wordt opgemerkt dat deze gevolgen onvoldoende zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Dit is des te meer het geval rekening houdende met het feit dat het merendeel van de meisjes in Nigeria niet langer besneden worden;
- verzoekster haalt in haar eigen hoofde op dit vlak geen persoonlijke vrees aan (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 23);

(v) inzake het misbruik dat ze verklaart als kind te hebben ervaren:

- verzoekster slaagt er niet in om dit misbruik aannemelijk te maken, rekening houdende met het feit dat zij tijdens de procedure in Frankrijk de situatie waarin zij zich bevond bij haar tante volledig anders schetste;
- verzoekster toont ook niet aan dat zij het misbruik dat ze dan zou hebben meegemaakt opnieuw zou moeten ondergaan. Zij heeft namelijk geen contact gehad met gezin van haar tante sinds ze er wegging op haar vijftiende (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 10-11) en zou bij terugkeer niet meer afhankelijk zijn van haar.

Voormelde pertinente motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift immers in wezen tot het volharden in bepaalde aspecten van haar asielsrelaas; het verwijzen naar haar verklaring dat ze uit angst niet volledig dezelfde verklaringen heeft afgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en naar het feit dat deze verklaringen werden afgelegd in het kader van een asielprocedure dat geen betrekking heeft op België; het andermaal verwijzen naar reeds beoordeelde documenten en landeninformatie omtrent de vrees voor besnijdenis van haar dochter en het in het algemeen minimaliseren van haar tegenstrijdige verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Dit vormt, mede gelet op wat volgt, bezwaarlijk een dienstig verweer tegen voormelde motieven van de bestreden beslissing en kan evenmin een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken bij terugkeer naar Nigeria.

6. Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens haar asielprocedures in Frankrijk en België, dient samen met verweerder vastgesteld dat deze ernstig afbreuk doen aan haar algemene geloofwaardigheid.

Verzoekster meent dat verweerder zich ten onrechte heeft gebaseerd op een vergelijking van haar verklaringen tijdens haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk met haar verklaringen tijdens haar verzoek om internationale bescherming in België.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het

verzoek om internationale bescherming in een EU-land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers “specifieke informatie” conform artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient opgemerkt dat verzoekster op 30 januari 2019 een verklaring betreffende vragen om inlichtingen ondertekend heeft waarin zij verklaart de Belgische autoriteiten toelating te geven om inlichtingen in te winnen in andere landen en vooral na te gaan of zij al dan niet aldaar reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende en om, indien zulks het geval is, haar originele identiteits- en reisdocumenten en originele aktes van burgerlijke stand alsmede de inhoud van documenten, verhoorverslagen en eventuele beslissing(en) van haar aanvraag te laten overmaken.

In het verzoekschrift verwijst verzoekster naar haar verklaring uit het persoonlijk onderhoud dat ze tijdens de asielprocedure in Frankrijk niet hetzelfde heeft verklaard als wat ze in België verklaarde uit angst (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 4-5). Wanneer haar echter gevraagd werd welke verklaringen er dan anders waren, antwoordde ze: *“Het verschil is dat ik niet alle details heb verteld over de persoon die me naar Europa bracht en hoe alles ging van Afrika naar Bosnië en Kroatië en Frankrijk”* (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 5). Voor zover verzoekster nu stelt dat zij ook over andere onderwerpen uit angst andere verklaringen aflegde in Frankrijk, dient opgemerkt dat dit louter *post factum* verklaringen zijn.

Bovendien kan deze angst geen verschoning bieden voor eender welke tegenstrijdige verklaring die ze in Frankrijk heeft afgelegd, gelet op de voormelde vaststelling dat zij er niet in slaagt haar vrees voor het prostitutienetwerk aannemelijk te maken. Zelfs indien ze deze vrees aannemelijk zou kunnen maken, dan nog dient opgemerkt dat een asielprocedure vertrouwelijk is en dat haar vrees voor het prostitutienetwerk geen reden kan zijn om over zaken te zwijgen of andere verklaringen af te leggen bij de Franse asielinstanties.

7. Betreffende verzoeksters vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter, verwijst zij in het verzoekschrift nogmaals naar de documenten van GAMS en stelt zij dat verweerder hier geen rekening mee gehouden heeft. De Raad stelt vast dat deze documenten wel degelijk reeds door verweerder werden beoordeeld. Concreet concludeerde verweerder hierover het volgende:

“De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. De attesten die u neerlegt in verband met de besnijdenis van u en uw dochter tonen enkel aan dat u besneden werd (type 4) en uw dochter geen besnijdenis onderging. Deze attesten kunnen echter niet aantonen dat u of uw dochter enige gevolgen kunnen kennen omwille van de besnijdenis die jullie al dan niet hebben ondergaan. Het feit dat uw dochter niet besneden is houdt op zich niet in dat zij ook het risico loopt bij een terugkeer naar Nigeria alsnog besneden te worden. [...] Het rapport van uw psychologische opvolging bij Gams verhaalt voornamelijk rond specifieke gebeurtenissen en een hospitalisatie in België nadat u uw Dublin-beslissing heeft ontvangen, waarvan u beweert geen herinneringen te hebben en waarbij u zeer verward zou zijn geweest. Er wordt daarbij gesteld dat onderzoek dient gevoerd te worden naar de oorzaak van dit gedrag waarbij wordt gesteld dat uw gedrag in overeenstemming blijkt te zijn met het fenomeen van traumatische stress. Er wordt gesteld dat deze overreactie op de op dat moment ondergane stress een oorzaak kan hebben in een eerder trauma waar nog geen zicht op is. Dit attest getuigt dan ook louter van uw huidige toestand van stress en onevenwicht zonder daarbij aan te tonen waar de oorzaak van deze symptomen in gelegen kan zijn. Een dergelijk attest weet derhalve de gebeurtenissen die u aanhaalt in Nigeria niet aan te tonen of hiervoor enige bijkomende aanwijzingen te geven. Bovendien wordt nergens in dit attest melding gemaakt van de invloed die uw toestand op dat moment had op uw capaciteiten om uw relaas te brengen op de momenten van het persoonlijk onderhoud.”

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekster brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

Verder verwijst verzoekster in het verzoekschrift naar de algemene landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en concludeert zij dat, hoewel Nigeria tal van internationale verdragen heeft geratificeerd waarin genitale verminking van vrouwen wordt veroordeeld, er toch geen enkele veroordeling is uitgesproken tegen enige actor van zulk geweld en dat er zich moeilijkheden voordoen voor vrouwen in Nigeria o.a. wat betreft toegang tot de rechter.

Met haar verwijzing naar deze informatie slaagt verzoekster er niet in de vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter aannemelijk te maken. Deze informatie toont op geen enkele wijze aan hoe groot de kans op besnijdenis is voor meisjes en vrouwen in Nigeria, maar gaat daarentegen eerder in op de beschermingsmogelijkheden die er bestaan in gevallen waarin er een werkelijk risico op besnijdenis bestaat. Gelet op het feit dat de besnijdenis van verzoeksters dochter niet aannemelijk is, is deze informatie niet relevant. Bovendien is deze informatie van louter algemene aard en heeft ze geen betrekking op haar dochters persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoeksters dochter bij een terugkeer naar Nigeria daadwerkelijk dreigt te worden besneden. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten (foto van het voodooritueel dat zij verklaart te hebben ondergaan, geboorteakte van verzoeksters dochter en het medisch attest in verband met verzoeksters littekens) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

11. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS